

Միպիւ

Կրիան ու բաղերը

(Հին առակ)

Թեթևսուլիկ կրիա մը կար,
Որ իր ծածկեն ձանձրացած,
Ուզեց երթալ տեսնել աշխարհ,
Անցնիլ լեռներ բարձր ու ցած:
Այս մեծ խորհուրդն հայտնեց երկու բաղերու,
Որոնք զինքը մինչև Փարիզ տանելու
Միրով եղան հանձնառու:
Ըսին. «Ըզբեզ կը տանիք Մեն գետին մերձ
Մինչև Էյֆել երկնաբերձ.
Երթաս տեսնես նոր-նոր ազգեր, նոր բարքեր,
Կյանքի պերճանքն ու փառքեր:
Ու ճոխանա միտքըդ, ըլլաս մեծ հանճար
Ուսանելով ինչ է դրդումն ու բանճար:
Այսպես եղան Պյուֆոն, Լիննե մեծ գիտուն,
Այսպես եղավ քաջն Ոդիսես դյուցազուն»:
Հավանեցավ իսկույն կրիան,
Եվ թրոշուններն ալ՝ արագ
Այդ լուրջ գործին գրլուխն անցան,

Դարբնեցին ձող սը բարակ,
Չոր իր բերնին մեջ դընելով մեղմաբար,
«Աղեկ սը խա՛ծ, ըսին իրեն,
«Չըլլա բերնեդ ձրգես վար»:
Հետո, ձողին երկու ծայրեն
Երկու բադեր բըռնեցին,
Եվ օդին մեջ բարձրանալով անդադար,

Փոքրիկ հավերն առանձին
Անցան ծովերն ու անտառ:
Ամեն կողմն ով որ գանոնք կը տեսներ,
Մեծ գարմանքով կը պոռար .
«Կրիաներու դշխոն երկինքն էր ելեր»:
«Այո՛, դշխո եմ, ի՞նչ գիտցար,
Գոչեց կրիան մեծափառ,
Ամպերուն մեջ անհոգ արձակ
Կը ճամբորդեն օդապար»:
Աղեկ կ'ըլլար, եթե հանդարտ ու անբան,
Անցներ երթար իր ճամբան՝
Չի անխորհուրդ հեք կրիան՝
Երբոր թուլցուց իր ակռան,
Ձողը փախավ բերնեն, և ինք ինկավ վար,
Փըշրվեցավ գրլտորելոց քարե քար:

Արծաթ կ'ըսեն թեև խոսքին,
Լըռությունն է սակայն ոսկին:
Ով որ կ'ըլլա անհամբեր,
Ով որ լեզուն չի կապեր,
Գըլխուն կուգա շատ փորձանք,
Այս առակեն հասկըցանք:

1903